

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2021-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **SAND, s.r.o.**, J. Hollého 645, Šaštín-Stráže, IČO 36 247 561, zastúpenej **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cbi 8/2014 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cbi 8/2014. Sťažovateľka navrhuje v napadnutom konaní okresnému súdu prikázať konať bez zbytočných prietahov a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 500 eur.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je jej tvrdenie, že okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní porušil ňou namietané právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov v dôsledku jeho nehospodárneho, neefektívneho a nesústredeného postupu. Vo veci samej vystupovala sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanému [REDACTED] (pôvodne proti žalovanej [REDACTED], pozn.) ako správcovi konkurznej podstaty (ďalej len „žalovaný“) o určenie poradia prihlásenej pohľadávky vo výške 18 124,91 eur. Napadnuté konanie začalo na okresnom súde podaním žaloby sťažovateľky 13. februára 2014.

3. Sťažovateľka tiež namieta, že napadnuté konanie sa vyznačuje extrémnou dĺžkou, keď ani po šiestich rokoch a ôsmich mesiacoch od podania žaloby sťažovateľky až do podania tejto ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne ukončené, keďže nedošlo zo strany okresného súdu k definitívnemu rozhodnutiu o trovách konania. Napadnuté konanie po podaní žaloby sťažovateľky prebiehalo najprv pred okresným súdom, následne po podanom odvolaní sťažovateľky pred druhoinštančným Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a po tom ako podala sťažovateľka aj dovolanie, tak aj pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolacím súdom. Ukončené bolo vydaním uznesenia okresného súdu č. k. 25 Cbi 8/2014-160 z 30. septembra 2020, ktorým rozhodol o trovách konania (právoplatnosť nadobudlo 5. novembra 2020 a vykonateľnosť 10. novembra 2020, pozn.).

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že podávané opravné prostriedky nemôžu byť pričítané na jej ťarchu, pretože nimi len realizovala zákonné prostriedky procesnej ochrany svojich práv. Dodala, že okresnému súdu nevytýka absolútnu nečinnosť, ale že doterajšie úkony nie je možné považovať za dostatočne efektívne a účinné, keďže ani po šiestich rokoch a ôsmich mesiacoch od podanej žaloby nie je ku dňu podania ústavnej sťažnosti napadnuté konanie definitívne ukončené. Uviedla, že spor má pre ňu značný ekonomický aj satisfakčný význam.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a prehľad procesných úkonov

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti od okresného súdu vyžiadal súdny spis týkajúci sa napadnutého konania, prehľad procesných úkonov, ako aj vyjadrenie okresného súdu k samotnej ústavnej sťažnosti.

6. Okresný súd zaujal stanovisko podaním č. k. 1 Spr V 88/2021 doručeným ústavnému súdu 23. februára 2021, v ktorom v podstatnom uviedol, že sťažovateľka v konaní vo veci samej nebola úspešná, pričom na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov využila ako inštitút odvolania, tak aj dovolania. Po opísaní priebehu napadnutého konania (ako vyplýva aj z nižšie uvedeného prehľadu procesných úkonov, pozn.) okresný súd uviedol, že po tom ako 25. júna 2020 nadobudol právoplatnosť rozsudok najvyššieho súdu č. k. 2 Obdo 21/2019 zo 4. júna 2020, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky zamietnuté, bolo vydané uznesenie okresného súdu o trovách konania, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 92,21 eur. Sťažovateľke bolo predmetné uznesenie doručené 20. októbra 2020. K jej námietke o nerozhodnutí okresného súdu o trovách konania okresný súd uviedol, že o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému bolo rozhodnuté až rozsudkom dovolacieho súdu, teda až následne mohol okresný súd rozhodnúť o samotnej výške trov konania. O trovách konania následne okresný súd rozhodol 30. septembra 2020, teda v primeranej lehote a vec je toho času právoplatne ukončená. Na základe uvedeného okresný súd považuje podanú ústavnú sťažnosť sťažovateľky za nedôvodnú.

II.2. Prehľad procesných úkonov:

7. Ústavný súd z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu zistil tieto podstatné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

- 13. februára 2014 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky,
- 7. apríla 2014 okresný súd nariadil pojednávanie na 11. jún 2014, ktoré bolo odročené na 12. september 2014, keď bol vyhlásený rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cbi 8/2014-49, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky,
- 21. októbra 2014 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 25 Cbi 8/2014-49 z 12. septembra 2014,
- 8. januára 2015 bol spis s odvolaním sťažovateľky predložený krajskému súdu,
- 24. februára 2015 bol okresnému súdu vrátený spis ako predčasne predložený, spis bol opätovne predložený 24. marca 2015 a 28. novembra 2016 bol vrátený spis vrátane rozsudku krajského súdu č. k. 21 CoKR 12/2015-84 z 25. októbra 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cbi 8/2014-49 z 12. septembra 2014,
- 13. decembra 2016 bolo okresnému súdu doručené dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 21 CoKR 12/2015-84 z 25. októbra 2016,
- 10. februára 2017 bol spis s dovolaním sťažovateľky predložený najvyššiemu súdu, odkiaľ bol 10. marca 2017 vrátený ako predčasne predložený a po vyznačení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti bol opätovne predložený 15. marca 2017,
- 28. marca 2018 bol okresnému súdu vrátený najvyšším súdom spis ako predčasne predložený na účel odstránenia nedostatkov – oprava záhlavia rozsudku krajského súdu č. k. 21 CoKR 12/2015-84 z 25. októbra 2016,
- 5. júna 2018 okresný súd uznesením č. k. 25 K 24/2013-332 odvolal [REDAKOVANÉ] z funkcie správcu úpadcu a 14. augusta 2018 uznesením č. k. 25 K 24/2013-349 ustanovil do funkcie správcu úpadcu [REDAKOVANÉ],
- 4. marca 2019 okresný súd predložil krajskému súdu spis na odstránenie nedostatkov,
- 25. apríla 2019 bol spis s dovolaním sťažovateľky opätovne predložený najvyššiemu súdu,
- 18. júna 2020 bol okresnému súdu vrátený z najvyššieho súdu spis spolu s rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Obdo 21/2019 zo 4. júna 2020, ktorým bolo zamietnuté dovolanie sťažovateľky (okresný súd ho sporovým stranám doručoval 19. júna 2020),
- 30. septembra 2020 okresný súd vydal uznesenie č. k. 25 Cbi 8/2014-160, ktorým rozhodol o trovách konania (právoplatné 5. novembra 2020 a vykonateľné 10. novembra 2020).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka najmä namietala, že okresný súd v napadnutom konaní postupoval nehospodárne, neefektívne a nesústreďene, pričom mu tiež vytýkala aj jeho čiastočnú nečinnosť, v dôsledku čoho sa podľa jej názoru napadnuté konanie vyznačuje extrémnou dĺžkou.

9. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019).

10. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). Ústavný súd na tomto mieste považuje za vhodné uviesť, že sťažovateľka síce argumentuje najmä celkovou dĺžkou napadnutého konania (v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti, pozn.), to však prebiehalo jednak pred okresným súdom ako prvoinštančným súdom, zároveň aj pred krajským súdom ako súdom druhoinsančným a napokon aj pred najvyšším súdom ako súdom dovolacím, pričom zo samotného obsahu ústavnej sťažnosti vrátane jej petitu vyplýva, že sťažovateľkine námietky a argumentácia sú zamerané výslovne a len vo vzťahu k postupu okresného súdu (nie aj vo vzťahu k postupu krajského súdu a najvyššieho súdu, pozn.). Navyše je nevyhnutné uviesť, že ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená len jeden mesiac pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia okresného súdu o trovách konania (právoplatné 5. novembra 2020 a vykonateľné 10. novembra 2020, pozn.), zároveň 6 dní po jeho vydaní (pričom sťažovateľka namietala, že ešte nebolo o trovách rozhodnuté, pozn.).

11. S poukazom na už uvedené východiská ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Napadnuté konanie ako celok trvalo od podania žaloby sťažovateľky na okresnom súde 13. februára 2014 do dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresného súdu o trovách konania 5. novembra 2020 celkovo približne 6 rokov a 9 mesiacov. Ústavný súd na tomto mieste zdôrazňuje, že prvé rozhodnutie okresného súdu vo veci samej bolo vydané už po siedmich mesiacoch od začiatku napadnutého konania (rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cbi 8/2014-49 z 12. septembra 2014, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky, pozn.). Po podaní odvolania a dovolania sťažovateľky následne konanie prebiehalo v rámci odvolacieho a dovolacieho konania. Po preskúmaní priebehu napadnutého konania ústavný súd musí čiastočne prisvedčiť sťažovateľke, že postup okresného súdu nebol úplne optimálny a bez akýchkoľvek prietáhov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na nutné opakované predkladanie odvolania na krajský súd, no najmä na nečinnosť, resp. nie celkom efektívnu činnosť okresného súdu v súvislosti s opakovaným predkladaním dovolania najvyššiemu súdu (časový interval od 28. marca 2018 až do 4. marca 2019, pozn.). Počas tohto obdobia pomerne zdĺhavo postupoval pri predkladaní spisu krajskému súdu na účel odstránenia nedostatkov vytknutých najvyšším súdom (pričom v rámci tohto obdobia musel okresný súd riešiť aj výmenu vo funkcii správcu úpadcu – žalovaného, teda nebol úplne nečinný, pozn.). Naznačený nedostatočne optimálny postup okresného súdu však podľa názoru ústavného súdu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu nie je možné automaticky chápať ako dôvod na konštatovanie porušenia sťažovateľkou namietaných práv v ústavnoprávne relevantnej intenzite. Na tomto mieste totiž ústavný súd musí konštatovať, že je prinajmenšom zvláštne, že sťažovateľka

už v tomto období, teda v čase aktuálneho a trvajúceho zásahu, nenamietala porušenie svojich práv, ale namietala ho až tesne po vydaní uznesenia okresného súdu o trovách konania, resp. krátko pred samotným nadobudnutím jeho právoplatnosti (ako už bolo uvedené v bode 10 tohto rozhodnutia, pozn.). Z tohto pohľadu sa javí ústavná sťažnosť ako podaná značne účelovo, keď muselo byť sťažovateľke známe, že v konaní vo veci samej, napriek ňou využitému riadnemu aj mimoriadnemu opravnému prostriedku, nebola úspešná. Zároveň sa dá predpokladať, že ak bol pre sťažovateľku predmet sporu natoľko zásadný, ako to uvádza v podanej ústavnej sťažnosti, tak sa pred podaním ústavnej sťažnosti aktívne zaujímalala o to, v akom štádiu sa napadnuté konanie nachádza. Muselo jej byť teda zrejmé, že okresný súd už vydal, aj keď v tom čase ešte neprávoplatné, uznesenie o trovách konania.

12. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou opätovne dáva do pozornosti, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, III. ÚS 359/08). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Okrem toho jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

13. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti tak ústavný súd v prípade napadnutého konania nedospel k záveru, že by sa okresný súd v rámci neho svojím postupom dopustil porušenia sťažovateľkou namietaných práv v takej ústavnoprávne relevantnej intenzite, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu